

# La desfeta de l'onze de setembre del 1714

"Penso que la commemoració de l'onze de setembre ha de servir com a aglutinant unitari del poble català en la lluita per la llibertat, l'autonomia i l'alliberament de la classe obrera. Mai no ha d'ésser patrimoni d'un sector social ni utilitzada exclusivament només per uns grups polítics..."

Així s'expressava fa un any, a les pàgines de "Mundo Diario" (secció "Catalunya endins"), l'avui Senador per Girona, Jaume Sobrequès. I el seu pensament —el pensament d'aquest il·lustre historiador— continua encara avui essent vàlid.

Però què és, què representa històricament l'onze de setembre de 1714? Molta gent s'ho pregunta. Deixem que Jaume Sobrequès ens ho expliqui:

"Des d'un punt de vista militar, suposa la fi de la resistència catalana a les tropes franco-castellanes de Felip V, que l'endemà entraven a Barcelona. Políticament, comportà la destrucció de les institucions autònomes, l'assimilació absoluta de l'estructura administrativa i econòmica de Catalunya a la de Castella, la repressió violenta a tots els nivells dels catalans fidels a l'arxiduc Carles i, en definitiva, l'inici de la lluita dels catalans per recobrar la seva identitat..."

"L'origen de les causes que conduïren a aquest enfrontament entre Catalunya i Felip V, cal cercar-lo en el conflicte sorgit a la mort de Carles II d'Espanya el 1700, que havia nomenat successor a Felip V, nét de Lluís XI de França, la qual cosa despertà els recels de les potències europees que veïen amb mals ulls l'extensió del domini de l'omnipotent sobirà francès. Els catalans, recelosos de l'esperit centralista i anti-autonomista de Felip V, es posaren, després d'un període d'acceptació de Felip V, al costat dels aliats. El 1705 signaren un pacte amb Anglaterra que fou l'inici de l'intervencionisme alià a Catalunya..."

"La causa de la defensa catalana s'ha d'explicar de la següent manera. Quan Carles d'Austria obtingué, el 1711, la corona imperial per causa de la mort del seu germà Josep I, els aliats temeren que si obtenia també la corona d'Espanya, podria reconstruir l'antic imperi de Carles V, i decidiren de retirar-se de la guerra i fer les paus amb França. En virtut del tractat d'Utrecht (1713), els aliats reconeixien Felip V rei d'Espanya. Anglaterra aconseguia Gibraltar i Menorca, i els catalans es quedaren sols, a canvi d'un reconeixement teòric per part de Felip V, que respectaria el dret català i les institucions polítiques del Principat. Però els catalans no acceptaren el tractat d'Utrecht. No es podien pas

fiar de les promeses de Felip V. La Junta de Braços, que hom ha considerat com el darrer parlament de Catalunya, si exceptuem el que funcionà durant la Segona República, decidí de prosseguir la resistència. Era una decisió tan heroica com suïcida. Val a dir, però, que causà sensació arreu d'Europa. El 23 de juliol del 1713, les tropes franco-castellanes formalitzaren el setge de Barcelona, que es perllongà fins al dia 11 de setembre del 1714, en què decidí de capitular. L'endemà, les tropes de Felip V entraven a la capital del Principat..."

"I, aleshores, s'inicià la terrible repressió, amb la dissolució del Consell de Cent, la liquidació de la Generalitat de Catalunya, etc., etc."

## Era massa bonic

En efecte. Era massa bonic. Semblava que no podia ser. I no ha pogut ser...

Durant cinc dies, és a dir, des de la celebració de l'últim Consell de Ministres, que reestructurà el Ministeri de Cultura, tot eliminant el "Bienestar", fins a la publicació d'aquesta reestructuració al "Boletín Oficial del Estado", els de la premsa vam ser lliures. No depenïem de ningú. Almenys, això feia suposar el fet que, com dèiem en el darrer número de 9 PAÍS, no hi figurés, a l'esmentat Ministeri, en principi, cap direcció general que tingués competències específiques en matèria de premsa.

Però la joia de la llibertat durà de Nadal a Sant Esteve.

"En relación con los asuntos de prensa —deia el "B.O.E."—, el Ministerio de Cultura queda reestructurado de la siguiente forma: se crea una subdirección de Medios de Comunicación Social, dependiente del subsecretario del Ministerio, que recogerá las competencias de la desaparecida Dirección General del Régimen Jurídico de la Prensa, en lo que se refiere a la vigencia de todos los aspectos que contempla la actual Ley de Prensa e Imprenta, es decir, depósito previo, tanto de periódicos como de libros, registro de empresas periodísticas, de periodistas, de editores y otros."

De manera que, oficialment, res no ha canviat. Ja ens estranyava un xic. La premsa continua "atada y bien atada" (encara que ens en deixin dir i fer alguna...), amb control estatal, registres i carnets "mussolinians". "España es diferente", deia un eslogan que es va fer cèlebre durant la dictadura. I pel que fa aquesta qüestió nostra, comprovem, amb pena, que sí. Que ho és, de diferent. Bon exemple de democràcia donem al món, com hi ha Déu...!